

Ήτανε μιὰ σαπουνόφουσκα, ἀπὸ 'κείναις 'ποῦ 'κανε παίζοντας ὁ ἀδερφάκος της, μιὰ σαπουνόφουσκα φιλάρεσκη καὶ φαντασμένη, 'ποῦ σ'ἔν εἶδε τὴν ἀδερφή της ἔτσι ὡμορφη... ὡμορφώτερη ἀπὸ 'φτὴν, ἔσκασε ἀπὸ ζήλεια ἀλλὰ καὶ 'πῆγε νὰ σπάσῃ 'μπρὸς της γιὰ νὰ τῆς 'θυμήσῃ ΠΩΣ ΣΠΑΝΟΥΝ Η ΦΟΥΣΚΑΙΣ!...

Γ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ.

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ARDEL (Συνέχ. σελ. 104 κ. έ.)

Ἀλλά, ἐπὶ τέλους, δὲν εἶναι καὶ μεγάλη ἀξία της τὸ ὅτι δὲν μεταχειρίζεται τὰ συνήθει τεχνάσματα τῶν ἄλλων γυναικῶν διὰ νὰ προσελκύσῃ. Εἶναι πολὺ ἐλκυστικὴ ὥστε νὲ ἀρέσκη χωρὶς νὰ νὲ ἐπιδιώκη, ἀπὸ μόνον τὴν δύναμιν τῶν θελητήρων της τὰ ὅποια δὲν ἔχουν μὲν οὐδὲν τὸ μεθυστικὸν ἢ προκλητικὸν ἀλλ' εἶναι ἀπεναντίας, κατευναστικά, οὕτως εἰπεῖν, ἕνεκα τῆς παρθενικότητός της. Προκαλῶ τὸν τολμηρότερον ἄνθρωπον ν' ἀπευθύνῃ εἰς τὴν μίση Λίλιαν λέξιν θαυμασμοῦ ὀλίγον ζωηροτέραν. Ὑπάρχει εἰς τὸ ἐκφραστικὸν της μάτι τοιαύτη ἀκτινοβολία ἀγνότητος ἢ ὅποια ἐξάπαντος θὰ συγκρίσῃ καθε αὐθάδῃ.

Κ' ἐγὼ τὴν ζηλεύω καμμιά φορὰ, αὐτὸ τὸ παιδί, ὅταν τὸ βλέπω νὰ παθαίνεται ἀπὸ ζωηρὰν συγκίνησιν, ὅταν ὑπερασπίζεται καμμίαν ιδέαν, ποῦ τοῦ εἶναι προσφιλῆς, ἢ ὁμιλεῖ διὰ κανένα ποιητὴν ἢ μουσικὸν ἔργον ποῦ ἀγαπᾷ... Τὸ ζηλεύω ὅταν ἀκούω τὸ χαριτωμένο του γέλιο καὶ ὅταν βεβαιώνομαι πόσον τὸ ἐνδιαφέρει ἡ ζωὴ.

10 Ἰουνίου.

Αὐτὴ τῇ στιγμῇ, ἐνῶ ἐγὼ γράφω, παίζουν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα μου ζωηροτάτην παρτίδα tennis. Ὀλίγον ἂν σηκώσω τὴν κεφαλὴν μου βλέπω καὶ τὰ ἐλάχιστα κινήματα τῶν παικτῶν· μπορῶ νὰ παρατηρῶ τὰς ξηρὰς ἀλλ' ἀκριβεῖς χειρονομίας τῆς μίσης Knid, καὶ τὰ κτηπήματα τῆς στέκας της, ἀξιοσημειώτου εὐστοχίας. Διακρίνω ἐπίσης τὴν μορφήν ἄλλης νεαρῆς κόρης, μίαν ξανθήν, παχεῖαν κόμην ἀτάκτως σγουρὴν κάτω ἀπὸ τὸ μάλλινον κάλυμμά της, καὶ ἀπὸ μόνας τὰς θέσεις ποῦ πέρνει κατὰ τὰς περιστάσεις καταλαβαίνω ποῖα ἐντυπώσεις κινοῦν διαδοχικῶς τὴν μίση Λίλιαν.

Ὅλη ἡ ἀγγλικὴ νεολαία τοῦ ξενοδοχείου — γένους ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ — ἐμαζεῦθη εἰς τὸ tennis-ground· ἄνθρωποι εὐκίνητοι καὶ γεμάτοι καὶ μ' ὅλην τὴν μαλακὴν ἄνεσιν ποῦ δίδουν οἱ φανελένιες φορεσιές. Αἱ περιπέτειαι τοῦ παιγνιδιοῦ τοὺς θερμένουν, διότι εἶναι πρὸ πάντων ἄνθρωποι τῆς ἐνεργείας, ἔχουν τὸν νοῦν ὑγιῆ καὶ ἰσχυρὸν ὅπως καὶ τὰ σώματα. Δὲν εἶναι καθόλου ρεμβώδεις, ἀπογοητευμένοι καὶ σκεπτικιστὰι αὐτοὶ οἱ νέοι καὶ τοὺς ζηλεύω

μ' ὅλην τὴν καρδιά μου, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνομαι τόσο βαρὺ ὡς νὰ ἐσθῆκωνε τὸ βάρος πολλῶν προηγούμενων υπάρξεων. Καὶ ποῦ κατῆντησα ἐπὶ τέλους μὲ τὴν ἀνυπόμονον αὐτὴν δίψαν τῆς ἀκλύσεως; ... νὰ καταστρέψω ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ἱκανότητα πάσης τελείας χαρᾶς καὶ ἀπολαύσεως. Ἐμελέτησα, ἐσυζήτησα, ἐζήτησα μ' ὀφθαλμοὺς μύωπος (τοὺς ὁποίους δὲν διαφεύγουν αἱ ἐλάχιστοι λεπτομέρειαι) πράγματα καλὰ καὶ ὡ· αὐτὰ εἰσέδυσα εἰς τὸ βάθος τῆς οὐσίας των· καὶ ἀπὸ τότε δὲν μπορῶ πλέον νὰ αἰσθανθῶ οὔτε ν' ἀπολαύσω θέληγτρα, τῶν ὁποίων γνωρίζω τὴν ἀφορμὴν.

Σήμερον ἡ τύχη ρίπτει εἰς τὸν δρόμον μου πλῆγμα πολὺ ἐπαγωγόν, ἄξιον ν' ἀγαπηθῇ τρελλά, ἔστω κι' ἀπὸ ἄνθρωπον πεπωρωμένον σὰν κι' ἐμένα. Μπορῶ νὰ δώσω ἀκριβῆ λογαριασμὸν τοῦ τι μοῦ συμβαίνει. Ἐνας ἄλλος θ' ἀπεφάσιζε, θὰ ἐσχίζετο, νὰ κατακτήσῃ αὐτὸν τὸν θιγαυρόν, τὴν δροσερὰν καὶ ἀγνὴν ψυχὴν παρθένου. . . , ἀλλὰ ἐγώ. . . ἐγώ εἰμαι μαθητῆς τῆς ψυχολογίας, ἡ μόνη μου ἐργασία εἶναι νὰ παρατηρῶ, καθ' ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις του, τὸ θέληγτρον ποῦ ἔχει, ἄνθους μόλις ἀνοιγομένου· ἀνατέμνω τὴν ἠθικὴν τῆς ὑπόστασιν, τὴν ζωντανὴν καὶ φρίσσουσαν, ποῦ μ' ἐνδιαφέρει, μ' ἐλκύει καὶ μὲ ξεκουράζει· καὶ δὲν μπορῶ, καθὼς θὰ τὸ ἔκανεν ἄλλος σοφώτερος, νὰ τὴν λατρεύω ἀπλῶς καὶ νὰ εἰμαι εὐτυχὴς δι' ἐκεῖνης.

Ἐνῶ ἀκούω ἐκεῖνο τὸ ὥραϊον καὶ ἀμέριμνον γέλιο τῆς οἱ ὀφθαλμοί μου, ἀκουσίως, προσηλοῦνται ἐπὶ τῶν φύλλων ποῦ ἐμουντζούρωνα, καὶ μόνη τῆς ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν μου, ἡ παραβολή μου μὲ τὸν ἀνόητον ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος, παγωμένος ἀπὸ τὸ κρῦο ἔμενε θεληματικῶς μακριὰ ἀπὸ τὴν φωτιά ποῦ θὰ τὸν ἐζωογονεῖ.

Μὰ τότε πετῶ ὅλ' αὐτὰ τ' ἀνωρελῇ ὀρνιθοσκαλίσματτα, τὰς σελίδας τοῦ νέου μου ἔργου, ὅσας ἔγραψα σήμερα τὸ πρωτὶ. . . καὶ καταβαίνω καὶ ἐγώ εἰς τὸ tennis-ground.

18 Ἰουνίου.

Σήμερα, Κυριακή, τὸ Vevey εἶναι μεταβεβλημένον εἰς νεκρούπολιν· ὅλα τὰ καταστήματα ἀνεξαίρετως κλειστά. Τὰ μικροσκοπικά του τράμβαϊ θὰ ξεχειλίσουν μετ' ὀλίγον ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας· ἀλλὰ κατὰ τὰς πρώτας αὐτὰς ὥρας τῆς πρωίας διέρχονται κενά. Αἱ γυναῖκες — καθὼς καὶ οἱ ἄνδρες — ποῦ διασχίζουν τὰς ὁδοὺς δὲν ἐβγῆκαν διὰ περίπατον· μεταβαίνουν εὐλαβῶς εἰς τὰς ἐκκλησίας των, διὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὰ θρησκευτικὰ των χρέη, τὰ ὑποτα αὐστηρῶς φυλάττονται εἰς τὰς προτεσταντικὰς χώρας.

Διερχόμενος ἔξω ἀπὸ τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν, ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡ λαίδη Evans καὶ ἡ ἀνεψιὰ τῆς ἔνεκα τῆς ἱρλανδικῆς των καταγωγῆς, δὲν θ' ἀνῆκον βέβαια εἰς τὸ ἀγγλικανικὸν δόγμα. Αἰσθάνομαι τὴν ἐπιθυμίαν νὰ εἰσέλθω καὶ ν' ἀναμιχθῶ μὲ τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν· καὶ εἰσέρχομαι, ὅχι ὅμως, δυστυχῶς, ὠθούμενος ἀπὸ θρησκευτικὸν ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ παρασυρόμενος ἀπὸ μυστικὸν πόθον (τοῦ ὑποῖου ἔχω πλήρη συνείδησιν) νὰ εἰσδύσω περισσότερον, βαθύτερον, εἰς τὴν φλογερὰν ψυχὴν τῆς μικρᾶς μου φίλης· κατὰ τὰ φαινόμενα πιστεύει· ἀλλὰ πραγματικῶς;...

Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι ζεστὴ καὶ ἀπὸ τὰ δλάνοικτα παράθυρα φαίνονται οἱ κλάδοι τῶν δένδρων μὲ τὸ θαυμάσιον πρᾶσινον χρῶμά των. Κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους κυματίζει ἐλαφρὸν ἄρωμα θυμιάματος, καὶ ψαλμωδία θυμασταὶ ἀναβαίνουν. Δὲν ἤργησα ν' ἀνγκυλώσω τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τῆς μίς Λίλιαν. . . Κρύπτομαι ἀνήμεσα εἰς τὸ πλῆθος τῶν παρισταμένων, καί, μ' ὅλην τὴν περιφρόνησιν ποῦ αἰσθάνομαι ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μου ἐπειδὴ ἤλθα νὰ τὴν μελετήσω ὡς καὶ εἰς τὴν προσευχὴν τῆς ἀκόμη, ἐξακολουθῶ ὅμως νὰ μένω. Ἄλλως τε ἡ προφύλαξις μου αὐτὴ νὰ μὴ παρατηρηθῇ ἦτον περιττή· οὔτε καὶ περνᾷ ἀπὸ τὴν ιδέαν τῆς νὰ παρατηρήσῃ

ποιοὶ βρίσκονται γύρω της· τὰ χεῖλη εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, ἐνδομύχως σοβαρὰ καὶ ἡ τόσον ἐκφραστικὴ φυσιογνωμία της παίρνει τὸ σοβαρὸν ὕψος ἀνθρώπου, ποὺ συγκετρώνεται ὁλόκληρος μὲς τὸν ἐαυτὸν του. Ἐπὶ τινὰ λεπτά, μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην περπατρεῖ τὸ ἄγιον δισκοπότηρον ποὺ λάμπει ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· τὸ γαλανό της μάτι ἔχει ἐκείνη τὴ βαθιὰ ἐκφρασί ποῦ παρετήρησα καὶ ὅταν ὁμιλῇ διὰ ζητήματα π' ἀγαπᾷ πολύ.

Τὸ γνωρίζω τώρα, τὸ παιδί αὐτὸ ἀγαπᾷ καὶ πιστεύει. Εἶναι χίλιες φορὲς φρονιμώτερο ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους ποὺ φιλοσοφοῦμεν, ποὺ καταστρέφομεν δηλαδὴ ἀκατάπαυστα τὰς πεποιθήσεις μας πρὶν ἀκόμα ριζωθοῦν, καὶ καταντοῦμεν ἐλεεινὰ ναυάγια, τὰ ὅποια κυλίσονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀσκόπως, ἢ παρασύρονται ἀπὸ τὴν παλίρροιαν τῆς ἀβεβαιότητος καὶ τῶν ἀμφιβολιῶν μας ἀπὸ τὴ φουσκοθαλασσιὰ τῆς ψυχῆς μας. Εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνον νὰ πλησιάζωμεν τὸ ξύλον τῆς γνώσεως. . . . Μακάριοι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν τὸ γνωρίζουν καὶ δὲν θεωροῦν τὸν νοῦν των προωρισμένον διὰ τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, μόλις εἶχεν ἀποφάσει ἡ μὲς Λίλιαν καὶ εἶχα ἀκόμη εἰς τ' αὐτιά μου μέσα τὴν μοναδικὴν της φωνήν, ἐνθυμήθηκα τὴν μουσικὴν ποὺ ἤκουσα τὸ πρῶτ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἔκαμα λόγον δι' αὐτὴν εἰς τὴν μυλαῖδου Evans· ἡ μὲς Λίλιαν ἐκάθητο ἀκόμη στὸ πιάνο καὶ ἔπαιζε μὲ σουρδὶνά μίαν γλυκυτάτην μελωδίαν, διεκόπη ἅμα μὲ ἤκουσε καὶ μ' ἐρώτησεν :

— Εἴσθε λοιπὸν τὸ πρῶτ' εἰς τὴν λειτουργίαν; πολὺ λαμπρά!

Ἐφαίνετο παραξενευθεῖσα ἀπ' αὐτὸ καθὼς τὸ ἐφάνερωνεν ἡ ἐκφρασίς των φωτερῶν της ὀφθαλμῶν. Φανερὸν πῶς μ' ἐξελάμβανε, καὶ δικαίως, ὡς ἄπιστον. Καὶ ἔξαφνα ὅταν ἤκουσα ἀπὸ τὰ χεῖλη της, τὰ ὅποια δὲν ἐγνώριζαν τὸ ψεῦμα, ἐκεῖνο τὸ « πολὺ λαμπρά » θερμότατον καὶ συμπαθέστατον, μοῦ ἤλθεν εὐθὺς ἡ ιδέα, ὅξεια ὡς τύψις συνειδήτος, ὅτι τὴν ἐγελοῦσα. Ἐπίστευεν ὅτι αἰσθημα θρησκευτικὸν μ' ἔφερεν εἰς ἐκείνην τὴν ἐκκλησίαν, ἐνῶ ἐγὼ ἐμπῆκα ἀπλῶς ὡς ἐρασιτέχνης, ὡς ἀδιάφορος, ὡς περιέργος μὲ μόνον τὸν σκοπὸν ὅπως ἐξακολουθήσω τὴν ἀνηλεῆ μου ἀνάλυσιν, τῆς ὁποίας ἦτον ἐκείνη τὸ ὑποκείμενον. . . .

Καὶ τότε ὠρσίστην ὅτι ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρὸς δὲν θὰ εἴητουν νὰ μάθω ἀπὸ τὴν ψυχὴν της περισσότερον ἢ ὅτι θὰ μ' ἄφινε νὰ ἰδῶ ἐλευθέρως.

28 Ἰουνίου.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν εἶναι παράξενο ζῶον ὁ ἄνθρωπος. . . . Δὲν ἀγνοῶ ὅτι ὁ Ἑρρίκος Διγπάυ — ἡ κυρία de Grouville δὲν μ' ἄφησε δι' αὐτὸν τὸ ἀγνοῶ — διατρέφει τὰς ζωηροτέρας προθέσεις γάμου μετὰ τῆς μὲς Λίλιαν. . . . Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ εἰπῶ παρὰ νὰ τοὺς εὐχηθῶ, ἐν περιπτώσει ἐπιτυχίας των σχεδίων του, μακρὰν περίοδον πάσης εὐτυχίας· οὐδὲν ἀνισυχῶ ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν ποὺ θὰ δώσῃ ἡ « μικρά μου φίλη » καθ' ἣν ἡμέραν θὰ τῆς ὑποβάλῃ ὁ Διγπάυ τὴν αἵτησίν του· εἶναι φανερὸν πῶς τὴν ἀγαπᾷ· ἄλλως τε ἐπιδεικνύει τὸ αἰσθημά του μὲ τὴν συγκινητικὴν ἀφέλειαν των νέων· εἶναι, ἐκτὸς τούτου, ὥρατος καὶ καλὸς νέος, ἀπὸ καλὴν αἰκογένειαν, μ' ἐξαιρετον ψυχὴν (εἶμαι βέβαιος) καὶ μὲ πνευματικὴν ἀνάπτυξιν ἀρκετὰ μετρίαν. . . .

Ἡ μὲς Λίλιαν δὲν ἐφαίνετο καθόλου νὰ τοῦ δίδῃ μεγαλυτέραν προσοχὴν ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Καὶ μ' ὤλον ὅτι ἦτο ἀγγλὶς δὲν ἐφλέρταρε καθόλου οὐδὲ μ' αὐτὸν οὐδὲ μὲ κανένα ἄλλον. Ἐγὼ εἶμαι γοητευμένος, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ τὸ ὁμολογήσω οὐδ' εἰς τὸν ἐαυτόν μου, διότι γελᾷ μὲ τὰς αἰσθηματικὰς φράσεις ποὺ τῆς πούλει. Γελᾷ μὲ τρόπον στωικὸν καὶ λεπτὸν, χωρὶς καμ-

μίαν υπόνοιαν κακίας. Εἶμαι γοητευμένος ἐπειδὴ, ὅταν συνδιαλεγόμεθα μαζί, δὲν φαίνεται καθόλου β.αζομένη νὰ διακόψῃ αὐτὰς τὰς συνδιαλέξεις μας, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ λόγος τῆς ἀποκαλύπτει πάντοτε τοὺς ἀληθινούς τῆς διαλογισμούς.

Χθὲς τὸ βράδυ ἡμῶς ἐσχάσαμε τὴν συνδιάλεξιν. Χορευτικὴ ἐσπερὶς ὠργανίσθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἡ μῖςς Λίλιαν διεσκέδαζεν ὡς κορασὶς, λίαν ἐπησχολημένη νὰ ὀρνιθοσκαλίζῃ ὀνόματα εἰς τὸ καρνέ τῆς, μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβόλους, στόμα γελαστόν, ροδινὸν φλόγισμα εἰς τὰ μάγουλα, καὶ μὲ τὰ πυρρόχρυσά μαλλιὰ τῆς ποὺ ἤφριζαν γύρω εἰς τὸν τράχηλον καὶ τὸ μέτωπόν τῆς. Πρώτην φορὰν τὴν ἔβλεπα ντεκολτέ καὶ οἱ ὦμοι τῆς μ' ὅλην τὴν χάριν τῆς δροσερότερας νεότητος ἐξήρχοντο μέσ' ἀπὸ τὸν ἀρμονικὸν ἀφρόν ταντέλλας καὶ τουλλίων.

Ἐξάφνα τὴν βλέπω νὰ κάθεται ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ ἓνα πολυέλαιον τοῦ ὁποίου τὸ φῶς ὀλόκληρον ἐχύνετο ἐπὶ τοῦ ξανθοῦ ἐκείνου μετεώρου. Ἀπὸ πίσω τῆς ὁ Διγπάυ τῆς ὠμιλοῦσεν τόσον σκυμμένος ὥστε τὸ πρόσωπόν του ἤγγιζε τὰ λεπτὰ μαλλιὰ τῶν κροτάφων τῆς. Ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἐζωγραφίζετο μὴ τέτοια ἔκφρασις ἱκανοποιήσεως, ποὺ ἔκαμην ν' ἀνατριχιάσῃ μέσα μου ἄττι τι μαῦρο πρᾶγμα, καὶ μ' ἐσπρωξέ χωρὶς νὰ τὸ συλλογιστῶ, ἀποτόμως, ἔμπρὸς τῆς διὰ νὰ τῆς ἀπευθύνω παράκλησιν τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ καιροῦ δὲν εἶχα κάμῃ.

— Δὲν θὰ μοῦ παραχωρήσετε ὀλίγους γύρους βάλς;

Καὶ ἐπειδὴ εἶναι γεγραμμένον « αἰτήσεσθε καὶ δοθήσεται ὑμῖν », ἡ αἴτησίς μου πράγματι δὲν ἀπερρίφθη· καὶ, τὸ ὁμολογῶ μ' ἐντροπὴν μου, ἐδοκίμασα τότε ἀνάλογον εὐχαρίστησιν μ' ἐκείνην ποὺ θὰ ἐδοκίμαζα ἂν ἔβλεπα τὸν ἐξαίρετον Διγπάυ ν' ἀναχωρῇ μόνος καὶ διὰ πάντα εἰς τὰ ἔσχατα βάρη τῆς Ἀγγλίας του. . . .

Δὲν εἶχα δίκαιον νὰ λέγω πῶς ὁ ἄνθρωπος εἶναι παράδοξον ζῶον;

5 Ἰουλίου.

Ἐπῆλθεν ἄρχε καμμιὰ ἐξήγησις μετὰξὺ τῆς μῖςς Λίλιαν καὶ τοῦ Διγπάυ; ὁ τελευταῖος οὗτος ἀνήγγειλε δι' αὐρίον τὴν ἀναχώρησίν του καὶ δὲν ἐφάνη καθόλου εἰς τὸ τραπέζι τοῦ ξενοδοχείου. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου ἡ μῖςς Λίλιαν εἶχεν πυρετώδη ἔξαψιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἦτο παρὰ ποτε σοβαρότερα. Ἐνωρὶς ἀνέβηκε εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς λαίδου Evans, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἀπησχολημένη καὶ περίλυπος· ἀλλὰ ἡ συμπεριφορὰ τῆς θείας καὶ ἀνεψιάς εἶχον πάντοτε τὴν αὐτὴν τρυφερότητα. Γνωρίζω εἰς τὴν Γαλλίαν μητέρας καὶ θείας αἱ ὁποῖαι δὲν θ' ἄφηναν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ τὰς διαφύγῃ ὑποψήφιος μὲ τόσα προσόντα ὅπως ὁ Διγπάυ καὶ μάλιστα ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς ὕλικῆς καταστάσεως. Ἀλλὰ ἡ μῖςς Λίλιαν, ὡς Ἀγγλίς, ἀφῆθη ὅλως διόλου ἐλευθέρᾳ νὰ διαθέσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς.

8 Ἰουλίου.

Μεταβὰς εἰς τῆς Κας de Grouville τὴν εὕρισκω βυθυσμένην εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἑνὸς περιοδικοῦ, καὶ εἰς μεγάλῃν προφικῶς νευρικὴν διατάραξιν, ἐξαίρετικῶς εὕρισκεται μοναχὴ τῆς. (εἶν' ἡ ἀλήθεια πῶς εἶναι ἀκόμει ὑπερβολικὰ πρωί. Μόλις μὲ εἶδε καὶ ἀρχίζει, ἐνῶ μοῦ ἔδειχνε τὰ φύλλα ποὺ ἐδιάβαζε, μὲ τὴν συνειθισμένην τῆς σφοδρότητα.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)